

Prezydent Miasta Poznania

Znak sprawy: Fn-XIV.310.1.2021

M:

Poznań, maja 2021 r.

INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Szanowni Państwo,

w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego z dnia lutego 2021r. doręczony w dniu marca 2021 r., uzupełniony pismami z dnia marca 2021 r. i maja 2021 r. (daty wpływu) w zakresie opodatkowania podatkiem od nieruchomości gruntu o powierzchni 617 m² stanowiącego część działki nr ! oraz gruntu o powierzchni 6m² stanowiącego działkę nr , stawką dla gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej określoną w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 ze zm.)

postanawiam uznać stanowisko wyrażone we wniosku za **nieprawidłowe**.

Podstawa prawna

Art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c, 14n § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 ze zm.).

Uzasadnienie

W dniu marca 2021 r. do Prezydenta Miasta Poznania wpłynął wniosek (dalej: „Spółka” lub „Podatniczka”) o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

Przedmiotem interpretacji jest zasadność zastosowania stawki dla gruntów związanych z działalnością gospodarczą określoną w art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy z dnia 12 stycznia 1991

roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1170 – zwana dalej „u.p.o.l.”) dla gruntów będących własnością Spółki w latach 2016-2020.

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

Spółka jest właścicielem nieruchomości niezabudowanej stanowiącej działkę nr o pow. 3513 m² przeznaczonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod budownictwo wielorodzinne oraz działki nr o pow. 6 m². Spółka do dnia dzisiejszego nie rozpoczęła działalności gospodarczej, z uwagi na brak pozwolenia na budowę projektowanego budynku. Zgodnie z danymi ewidencyjnymi Zarządu Geodezji i Katastru Miejskiego „Geopoz” działka nr posiada dwa rodzaje użytku:

- pierwszy: Bp - tereny zurbanizowane niezabudowane, pole powierzchni użytku 617 m²,
- drugi: RIII b, (grunty rolne) pole powierzchni użytku 2896 m².

Artykuł 1a ust. 1 pkt. 3 u.p.o.l. stanowi, iż za grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej - należy rozumieć grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a tej ustawy. Wskazany w interpretacji art. 5 ust. 1 pkt. 1 lit. a) ustawy stanowi natomiast, iż Rada gminy, w drodze uchwały, określa wysokość stawek podatku od nieruchomości od gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, bez względu na sposób zakwalifikowania w ewidencji gruntów i budynków.

Zgodnie z „Deklaracją Na Podatek Od Nieruchomości” Rada Miasta Poznania ustaliła na 2020 r. stawkę podatku za grunty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w punkcie D1 pole 34 (w latach poprzednich pole 33) oraz stawkę podatku za grunty pozostałe w punkcie D1 pole 40 (w poprzednich latach pole 37).

W niniejszej sprawie należy wskazać, iż Spółka powołana została w celu zrealizowania inwestycji na nieruchomości przy ul. na działce nr . Spółka ubiega się o wydanie przez właściwy organ decyzji o pozwoleniu na budowę, oczekuje na rozstrzygnięcie w tym zakresie i nie prowadzi działalności gospodarczej. Zgodnie z obowiązującymi przepisami grunt o pow. 3513 m² (dz. nr) w Spółce jest towarem, który jest „zamrożony” oczekuje na rozpoczęcie procesu inwestycyjnego, po uzyskaniu pozwolenia na budowę.

Spółka nie prowadzi również żadnej innej działalności gospodarczej. Okoliczność tę potwierdził organ podatkowy uznając, iż działka nr ... cz. o pow. 2896 m² (ponad 80% pow. działki) nie jest zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej i jako użytek rolny nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, lecz podatkiem rolnym.

Skoro zatem znaczna część działki stanowiąca grunt rolny nie jest zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej, to pozostała jej część o pow. 617 m² (ca. 18% pow. działki) nie może samodzielnie być przedmiotem działalności gospodarczej i to pod zabudowę budynkiem wielorodzinnym, który posadowiony będzie wraz z infrastrukturą towarzyszącą w granicach całej działki nr ...

Dodatkowo Spółka wyjaśniła, że działki nr ... i nr ... powstały w wyniku przeprowadzonego w 2009 roku przez Geopoz podziału z urzędu działek nr ... i nr ... (stanowiących wówczas własność Spółki) pod projektowaną drogę publiczną (ulicę ...). Wg. Geopoz obydwie działki stanowią pozostałą część dzielonych nieruchomości. Działka nr ... o pow. 6m² nie stanowi łączności gospodarczej z działką nr ... z uwagi na jej lokalizację. Działka nr ... przylega bezpośrednio do drogi publicznej, jest faktycznie nieużytkiem i jako taka nie została przejęta przez Gminę Poznań pod drogę publiczną. Działka nr ... nie jest związana z działalnością gospodarczą ani obecnie, ani też nie może być związana z taką działalnością w przyszłości ze względu na jej lokalizację oraz powierzchnię.

W odpowiedzi na wezwanie z dnia ... maja 2021 r. Spółka poinformowała, że przedmiotem działalności Spółki zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD 2007) jest:

1. Realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków (41.10.2);
2. Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych (41.20.Z);
3. Kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek (68.10.Z)
4. Działalność w zakresie architektury i inżynierii; badania i analizy techniczne (71)

Spółka ponownie wskazała, że na nieruchomości stanowiącej działkę nr ... przy ul. ... w Poznaniu będzie prowadzić inwestycję polegającą na wybudowaniu budynku mieszkalnego wielorodzinnego wraz z infrastrukturą towarzyszącą, po uzyskaniu prawomocnego pozwolenia na budowę tej inwestycji. Spółka nadal nie posiada pozwolenia na budowę i nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej na nieruchomości przy ul. ..., ani też żadnej innej działalności zarobkowej na podstawie wskazanej klasyfikacji PKD.

W związku z przedstawionym stanem faktycznym Spółka zwraca o zajęcie stanowiska w przedmiocie podstawy prawnej oraz stawki opodatkowania za grunty opisane powyżej.

Przedstawiono następujące stanowisko Wnioskodawcy:

W świetle powyższych okoliczności, w ocenie Spółki powinna ona uiszczać podatek od nieruchomości za część działki nr o pow. 617 m² i działkę nr o pow. 6 m² wg. stawki ustalonej w formularzu „Deklaracji Na Podatek od Nieruchomości” punkt D.1 „grunty pozostałe”, której wysokość wskazana jest w polu 40 (rok 2020), a w poprzednich latach w polu 37.

Po rozpoznaniu wniosku Prezydent Miasta Poznania wyjaśnia, co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że w myśl art. 14b § 1 i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 – zwana dalej: „Ordynacją podatkową” lub „O.p.”) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 Ordynacji podatkowej wniosek o interpretację indywidualną może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego i zdarzeń przyszłych, a składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązujący jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej.

Organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy za nieprawidłowe.

Wskazać należy, że stanowisko Spółki polegające na braku związania posiadanego gruntu z działalnością zasadniczo opiera się zasadniczo na dwóch argumentach.

Pierwszy z nich opiera się na założeniu, że Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej, gdyż została powołana w celu zrealizowania inwestycji na nieruchomości przy ul. na działce nr , w chwili obecnej ubiega się o wydanie przez właściwy organ decyzji o pozwoleniu na budowę, oczekując na rozstrzygnięcie w tym zakresie, a inwestycję będzie prowadzić dopiero po uzyskaniu prawomocnego pozwolenia na budowę. Tym samym grunt o pow. 3513 m² (dz. nr) w Spółce jest towarem, który jest „zamrożony” i oczekuje na rozpoczęcie procesu inwestycyjnego. Ponadto Podatniczka wskazuje, że działka nie może być związana z taką działalnością w przyszłości ze względu na jej lokalizację, powierzchnię oraz że faktycznie stanowi ona nieużytek. Drugi z argumentów wskazuje na to, że Spółka nie prowadzi również żadnej innej działalności gospodarczej, co potwierdza organ podatkowy, uznając, iż działka : cz. o pow. 2896 m² (ponad 80% pow. działki) nie jest zajęta na prowadzenie działalności gospodarczej i jako użytek rolny nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, lecz podatkiem rolnym.

Odnosząc się zatem do tak przedstawionej argumentacji wskazać należy, że zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l., w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r., grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – to grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. W świetle przedstawionego stanu faktycznego wyjątki wskazane w ust. 2a art. 1 u.p.o.l. nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.

Z tych względów kluczowe w niniejszej sprawie konieczne jest ustalenie, czy Spółka prowadzi działalność gospodarczą, a także czy jest przedsiębiorcą w rozumieniu powyższej definicji.

W art. 1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l. ustawodawca w kwestii definicji pojęcia "działalności gospodarczej" odsyła do ustawy Prawo przedsiębiorców, gdzie stwierdza się, że działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (art. 3 u.p.p.).

Przechodząc do analizy poszczególnych cech działalności gospodarczej, należy wskazać, iż podstawą cechą działalności gospodarczej jest jej zarobkowy charakter, tj. zamiar osiągnięcia zysku (por. wyr. NSA z 26.9.2008 r., II FSK 789/07, Legalis). Nie ma przy tym znaczenia faktyczne osiąganie zysku. Zarobkowego charakteru działalności gospodarczej nie należy łączyć

bezpośrednio z jej odpłatnością. Jak bowiem trafnie wskazuje się w doktrynie, naliczanie i pobieranie opłat nie oznacza w każdym przypadku, że prowadzona jest działalność dla (w celu) osiągnięcia zarobku, a opłaty mogą być pobierane na pokrycie jedynie kosztów działalności, co nie powoduje powstania dochodu. Z punktu widzenia kwalifikacji danej działalności jako działalności gospodarczej nie ma również znaczenia, czy jest ona podstawową, czy też dodatkową (uboczną) działalnością danego podmiotu i w konsekwencji, czy jest ona dla tego podmiotu podstawowym, czy też dodatkowym źródłem zarobku.

Prowadzenie działalności gospodarczej w sposób zorganizowany definiowane jest jako stały sposób jej prowadzenia. Cechę ciągłości działalności gospodarczej wiąże się zazwyczaj ze stałością, powtarzalnością i regularnością jej wykonywania, i jednocześnie przeciwstawia się ją działalności jednorazowej, okazjonalnej i sporadycznej.

Jeśli chodzi o ostatnią wskazaną cechę, to działalność wykonywana jest we własnym imieniu, jeżeli wywołuje ona skutki prawne dla tego, kto ją prowadzi. Działający we własnym imieniu staje się więc podmiotem praw i obowiązków związanych z wykonywaną przez siebie działalnością (K. Horubski, L. Kieres, T. Kocowski, M. Szydło, A. Żurawik, Podstawowe pojęcia, s. 164).

Wskazać również należy, że Wnioskodawca jest spółką komandytową, tzw. niepełną (ułamną) osobą prawną, tj. jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której ustawa nadaje zdolność prawną (art. 33(1) § 1 KC). Do kategorii niepełnych osób prawnych należą między innymi spółki osobowe prawa handlowego, które z istoty swej są przedsiębiorcami. Przewidziany ustawą cel utworzenia tych spółek związany jest zawsze z prowadzeniem przedsiębiorstwa (zob. art. 22 § 1, art. 86 § 1, art. 102, 125 Kodeksu spółek handlowych t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1526 dalej jak „KSH”). Potwierdza to brzmienie art. 102 KSH, który wskazuje, że spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona. Z kolei zgodnie z art. 55(1) kc przedsiębiorstwem jest zorganizowany zespół składników niematerialnych i materialnych przeznaczonych do prowadzenia działalności gospodarczej. Tym samym w świetle tych przepisów spółka komandytowa nie może być powołana w innym celu niż prowadzenie przedsiębiorstwa. Potwierdza to również fakt wpisana Spółki do Rejestru przedsiębiorców oraz wskazany w nim przedmiot działalności Spółki:

1. Realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków (41.10.2.);
2. Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych (41.20.Z);
3. Kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek (68.10.Z)
4. Działalność w zakresie architektury i inżynierii; badania i analizy techniczne (71).

Osadzając powyższe przepisy w przedstawionym stanie faktycznym należy zauważyć, że Spółka musi być uznana za przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą, która podejmuje czynności związane z realizacją głównego celu, do którego została powołana, tj. do realizacji inwestycji mieszkaniowej polegającą na wybudowaniu budynku mieszkalnego wielorodzinnego wraz z infrastrukturą towarzyszącą. Działalność Spółki spełnia wszystkie cechy działalności gospodarczej – jest zorganizowaną działalnością zarobkową, gdyż w celu realizacji inwestycji wspólnicy powołali spółkę, wyposażając ją w majątek w postaci nieruchomości, na której ta inwestycja ma zostać zrealizowana. Ponadto podjęto kroki mające na celu uzyskanie pozwolenia na budowę, które jest niezbędne do zrealizowania tej inwestycji, a tym samym i do osiągnięcia zysków ze sprzedaży budynku mieszkalnego wielorodzinnego lub jego części. Niewątpliwie też Spółka realizuje działalność we własnym imieniu i w sposób ciągły. Nie można bowiem uznać, że Wnioskodawczyni działa w czyimś imieniu, a jej działalność nosi znamiona działalności jednorazowej, okazjonalnej i sporadycznej.

W świetle powyższego nie można godzić się ze stwierdzeniem, że Spółka nie prowadzi działalności gospodarczej. Wszystkie podejmowane już oraz planowane działania wprost wpisują się w zakres prowadzonej przez nią działalności i zmierzają do realizacji celu, dla którego została powołana.

Powyższe dotyczy również działki , która zdaniem Podatniczki stanowi faktycznie nieużytek, bo nie może być związana z taką działalnością w przyszłości ze względu na jej lokalizację, powierzchnię. Zauważyć należy, że o ile nie jest możliwe wykorzystanie nieruchomości do realizacji głównego celu powołania Spółki, to nie jest wykluczona możliwość jej sprzedaży, co również mieści się w zakresie działalności Spółki.

W tym miejscu wskazać należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lutego 2021 r. sygn. akt SK 39/19, w którym dokonano oceny zgodności z Konstytucją art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał wskazał, że przedsiębiorcy mogą być obciążani wyższą stawką podatku od

nieruchomości jedynie wtedy, gdy posiadane przez nich grunty lub budynki są wykorzystywane lub mogą być potencjalnie wykorzystywane do prowadzenia działalności gospodarczej. Niewątpliwie w przedstawionym stanie faktycznym grunty Spółki wykazują związek z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą.

Odnosząc się do drugiego z przedstawionych przez Spółkę argumentów tj. opodatkowaniem znacznej części działki podatkiem rolnym, należy wskazać, że zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz.U. z 2020 r. poz. 333 dalej jako „u.p.r.”) opodatkowaniu podatkiem rolnym podlegają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne, z wyjątkiem gruntów zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej innej niż działalność rolnicza. W myśl art. 2 ust. 2 u.p.r. za działalność rolniczą uważa się produkcję roślinną i zwierzęcą, w tym również produkcję materiału siewnego, szkółkarskiego, hodowlanego oraz reprodukcyjnego, produkcję warzywniczą, roślin ozdobnych, grzybów uprawnych, sadownictwa, hodowlę i produkcję materiału zarodowego zwierząt, ptactwa i owadów użytkowych, produkcję zwierzęcą typu przemysłowego fermowego oraz chów i hodowlę ryb.

W doktrynie wskazuje się, że zwrot "grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej" oznacza grunty, na których w rzeczywistości wykonywane są czynności składające się na prowadzenie działalności gospodarczej (L. Etel (w:) G. Dudar, L. Etel, S. Presnarowicz, *Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny. Komentarz, ABC 2008, LEX*). Zgodnie ze Słownikiem języka polskiego pod red. M. Szymczaka (PWN Warszawa 1996, str. 850-851) w języku potocznym termin "zająć", "zajmować" oznacza zapełnić, wypełnić sobą lub czymś jakąś przestrzeń, powierzchnię czegoś (1), powziąć w użytkowanie jakiś lokal na stałe lub okresowo (2), zawładnąć czymś, zagrabić (3)". Tym samym zwrot "grunty zajęte na prowadzenie działalności gospodarczej" należy rozumieć objęcie gruntów w posiadanie celem prowadzenia na nich działalności gospodarczej. Tym samym, (...) zakresem normowania przepisami u.p.o.l. należy objąć wyłącznie te grunty, które w danym roku zostały objęte w posiadanie w celu wykonywania na nich jakichkolwiek czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą (tak: WSA w Gdańsku z dnia 2 kwietnia 2014 r. SA/Gd 1631/13). Czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej na gruncie rolnym wykonywane muszą być w sposób trwały (nie incydentalny) i tak, że w zasadzie wykluczają prowadzenie innej działalności. Chodzi więc o działania faktyczne polegające na ingerencji w grunt w taki sposób, aby powodowały one zmiany w gruncie uniemożliwiające jego wykorzystanie jako grunt rolny.

Jednocześnie w orzecznictwie (por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 16 maja 2019 r. sygn. akt I SA/Sz 1002/18) wskazuje się, że terminu "zajęcie na prowadzenie działalności gospodarczej" nie można utożsamiać ze "związaniem z prowadzeniem działalności gospodarczej", zdefiniowanym w art. 1a ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Zajęcie gruntu na prowadzenie działalności gospodarczej jest pojęciem węższym niż "związanie z prowadzeniem działalności gospodarczej", bowiem grunt zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej zawsze będzie gruntem związanym z prowadzeniem tej działalności, natomiast grunt związany z prowadzeniem działalności gospodarczej nie zawsze będzie gruntem zajęтым na prowadzenie działalności gospodarczej.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że w przypadku części gruntów sklasyfikowanych w ewidencji jako użytki rolne nie nastąpiło ich zajęcie na prowadzenie działalności gospodarczej tj. brak jest działań faktycznych polegających na ingerencji w grunt w taki sposób, aby powodowały one zmiany w gruncie uniemożliwiające jego wykorzystanie jako grunt rolny. Grunt ten więc nadal może być wykorzystywany do działalności rolnej, co w konsekwencji powoduje, że nie może być uznany za zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej i opodatkowany podatkiem od nieruchomości. Nadmienić należy, że w ocenie tutejszego organu podatkowego grunt rolny może być uznany za zajęty na prowadzenie działalności gospodarczej, dopiero wtedy gdy rozpoczęto na nim prace związane z wznoszeniem budynku np. w postaci usunięcia warstwy humusu, rozpoczęciem prac melioracyjnych, wytyczaniem dróg, przebudową linii energetycznych, wykonaniem sieci wodno-kanalizacyjnych itp. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Poznaniu z dnia 25 sierpnia 2010 r. sygn. akt. III SA/Po 322/10).

Z powyższych względów ta część nieruchomości Spółki została prawidłowo opodatkowana podatkiem rolnym jako niezajęta na prowadzenie działalności gospodarczej. Stwierdzenie to nie zmienia faktu, że pozostała część działki – mimo, że nie jest zajęta na działalność gospodarczą, może być uznana za związaną z prowadzoną działalnością gospodarczą, z przyczyn wskazanych w pierwszej części uzasadnienia.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Interpretacja ta, po usunięciu danych identyfikujących

Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

1. z zastosowaniem art. 119a;
2. w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
3. z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, ul. Ratajczaka 10/12, 61-815 Poznań, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2019 r., poz. 2325, z późn. zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy) za pośrednictwem organu który wydał interpretację – Prezydenta Miasta Poznania.

Jednocześnie, zgodnie art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Niekowiak
Z-CIA DYREKTORA WYDZIAŁU

